

El que has donat

No em va ser prou la carn de la carn, l'instint coix que no tenia

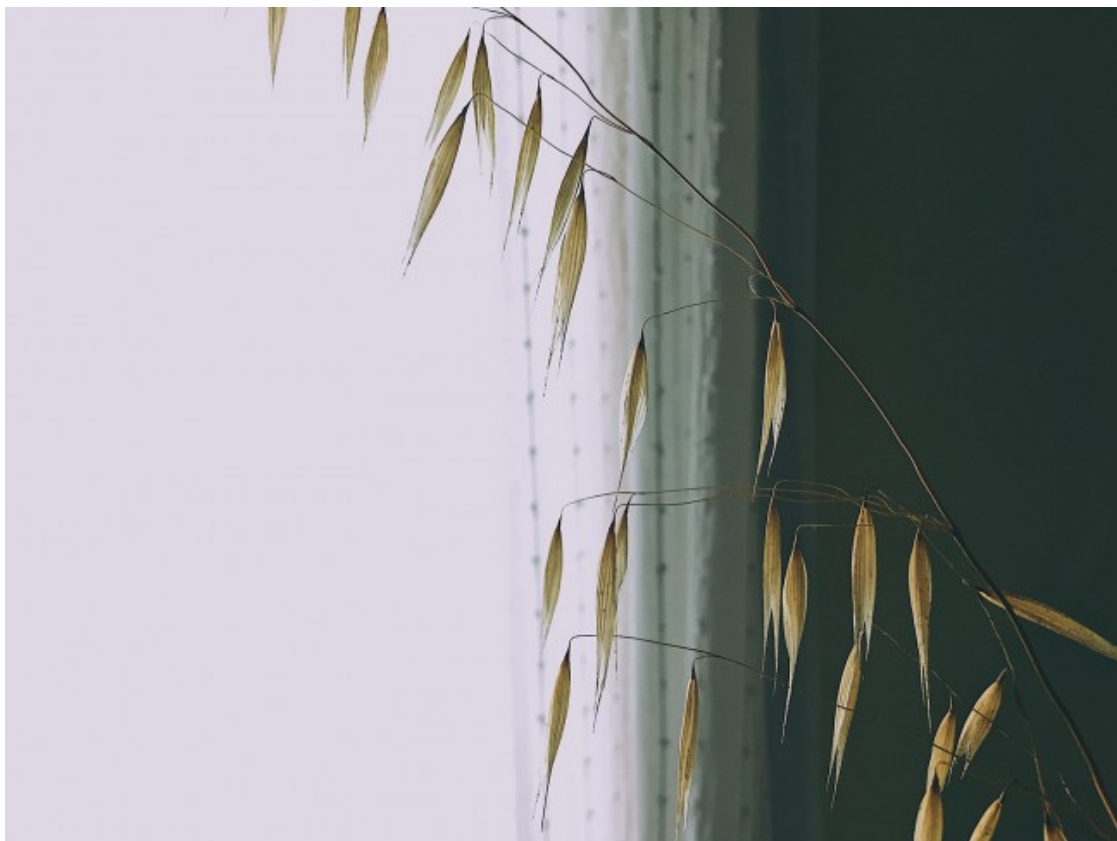

Foto: Andrea Jofre

només és teu el que has donat.
Swing, Francesc Garriga Barata

Li parlo massa, potser. De massa petit, potser. Li parlava, li explicava, fèiem plegats escenes patètiques d'adulta enraonant i criatura que es retorça sorda com una escolopendra al foc. Contra tot, contra l'existència mateixa. Jo domesticant el to de veu, matant els crits de ja n'hi ha prou que treien el cap per la gola. Sufocats a temps la majoria, deus d'una culpa immensa quan no.

No m'agradava el nadó, el nen petit, que no raona, que no entén, que no s'hi pot parlar, que no se sap explicar. La pell no em va ser prou malgrat l'embruix de les hormones. L'aprendre avui a cops i caigudes el que ja no servirà demà. No em va ser prou la carn de la carn, l'instint coix que no

tenia o no era capaç de recordar.

Ara som al moment dolç de ser dues persones, desadossats i paral·lels on hi ha cap i pell i vida. Vida i vides, nostra i seva i meva, de cadascú. Al moment dolç de llegir plegats al llit de nit, jo el cos del text, ell les cursives. D'afegir paraules noves, de voler saber, de preguntar-nos mútuament. De llenguatge. Som al moment dolç de ser nosaltres, un i dos. Ell i jo, parlant-nos massa.